

[Aage Fogh.]

størrelse, og jeg kan ikke nægte, at da jeg sad heroppe på tredje sal og prøvede at foretage en opmåling af vindues- og gulvareal, kom jeg til det resultat, at de værelser kan i hvert fald ikke bruges til karlekamre efter lovens regler. Det er et spørgsmål, om det er helt rigtigt at have faste bestemmelser om vinduesareal og gulvareal. Det er også noget, vi kan tale om, men jeg ville i hvert fald ikke finde det uforsvarligt at bruge et værelse som dem, vi har deroppe, til vore medhjælpere.

Der er et problem, som måske kan have nogen praktisk interesse. Det drejer sig om § 15, hvori det bestemmes, at hvis medhjælperen bliver syg og sygdommen skyldes egen uforsigtighed, har han ingen ret til at få løn i den periode, han er syg. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister om dette: hvis de unge ved egen uforsigtighed kommer til skade ved en motorulykke — størsteparten af dem har jo et motor-køretøj, enten knallert eller motorcykel — fordi de kører et sådant instrument, brækker et ben el. lign., vil de så ifølge § 15 være hjemfalden til at undvære løn?

Der er altså en række ting, som jeg gerne vil have vi ser nærmere på i et udvalg; men i det store hele kan jeg anbefale det foreliggende lovforslag. Jeg synes, at der her er tale om en god forbedring af bestemmelserne, selv om måske enkelte af dem er lidt skarper end påkrævet.

Chr. Madsen: Det foreliggende lovforslag betegner et fremskridt, som burde have været gennemført for lang tid siden. Man kan vel nok sige, at det er et fremskridt, som mange har ventet på i mange år, og man kan vel også sige, at denne lovgivning irriterer mange, mange mennesker. Det er blevet sagt fra denne talerstol, at den gældende lov har virket nogenlunde, der har ikke været nogen særlig utilfredshed med den; men vi har i hvert fald den erfaring, at hvis der er noget, der er utilfredshed omkring, så er det den medhjælperlov, vi har nu. Vi er altså meget glade for, at vi er kommet så langt, at vi nu kan beskæftige os med at få loven ændret. Vi har i første omgang kun nogle ganske få bemærkninger til lovforslaget.

Også vi finder, at der i denne lov burde

være bestemmelser om en slags faguddannelse. Det er helt urimeligt, det, der foregår i øjeblikket, hvor flugten er stor fra land til by, og hvor alle, der kommer ude fra landet, ikke har ret store forudsætninger for at deltage i det industriarbejde, der foregår i byerne. Man har set lange avisartikler om, at når de unge fra landet er ved at aftjene deres værnepligt, tror de, det eneste, der kan løse deres fremtidige problemer, er at få kørekort; og de kørekort er der nok af i forvejen. Man har altså ikke givet dem noget som helst med ude fra landet. Ca. 7 000 årlig nedsætter sig som selvstændige landmænd; af de 7 000 er der ikke 3 000, der har fået en faguddannelse inden for landbruget. Jeg ved ikke, om man kan nedfælde bestemmelser om faglig uddannelse i loven, eller om man måske skal gå andre veje for at få indført en faguddannelse inden for landbruget.

I § 3 står der, at der kan oprettes skriftlig kontrakt. Vi mener som den ærede socialdemokratiske ordfører, at dette „kan“ bør ændres til „skal“. I de tilfælde, hvor medhjælperen er over 18 år, bør der gælde en bestemmelse om, at hvis man undlader at skrive en sådan kontrakt, hvis man går uden om loven, må det være de faglige aftaler inden for de forskellige områder, der bør være gældende. Var det ikke en idé, hvis vi får indføjet i lovforslaget, at der skal skrives kontrakter, at man så i ministeriet udarbejdede standardkontrakter? Jeg tror, der vil blive mange vanskeligheder i landbruget, når en ung mand, der søger beskæftigelse som medhjælper dér, skal skrive kontrakt. Det er vel nok i nogle tilfælde sådan, at man ikke engang har et stykke papir, der er egnet dertil. Derfor ville jeg finde det rimeligt at udarbejde standardkontrakter, som man let kunne få fat i, og disse kunne så til en vis grad være vejledende for, hvad der bør stå i en sådan kontrakt.

Jeg har en bemærkning til § 19, stk. 3, hvor der står, at arbejdstiden ikke må overstige 10 timer. Den kan altså fastsættes af husbonden, og 10 timer skulle være maksimum. Man har ikke nogen tilsvarende arbejdstidsbestemmelse i andre love eller i overenskomster. Vi mener, at der allers højst kan være tale om 9 timer; det må vel være sådan, at medhjælperne har krav på